

Skřítek 7. – Jak Semtamchybka zabloudil

„Mně už to nebaví,“ protestoval Semtamchybka, když Dubísek celý den obcházel okraj lesa, aby spočítal nové malé douby, které vyrašily ze spadáných nebo zahrabaných žaludů.

„Tak se tu někde na sluníčku natáhni a počkej na mě,“ navrhl mu skřítek.

„Tak tenhle nápad se mi líbí,“ našel si hned Semtamchybka místočko na pískovci, kde to nejvíc hřálo. Přivřel spokojeně oči a na chvíli usnul. Ještě štěstí, že jako ještěrka nemohl dostat ani úpal ani úžeh.

Probudila ho až skupinka lidí, která procházela po blízké cestě.

„Uvidíte, že nic nenajdeme. Na houby se musí chodit po ránu.“

„To přece nemá žádnou logiku. Když jsou v lese ráno, musí tam být i odpoledne.“

„Jenomže odpoledne nejsou vidět.“

„To je na tom přece to nejlepší, že je musíš hledat.“

„Neloudej se, Honzíku, ať se nám neztratíš.“

Zmenšený drak Semtamchybka se protáhl křovím u cesty, aby se podíval, jestli se náhodou ve skupince houbařů nevyskytuje jeho malý lidský kamarád.

A opravdu! Byl to on. Šoupal nohama a tvářil se otráveně. Ostatní už se dávno rozprchli mezi stromy a on ještě pořád okouněl na cestičce.

„Psst, Honzíku!“ zašustil suchou větvičkou. „Tady! Tady jsem!“

„Jé, dráčku, moc rád tě vidím. Pomůžeš mi hledat houby? Já obvykle nikdy nic pořádného nenajdu.“

„Hub je tady okolo spousta. Jasně, že ti pomůžu,“ prohlásil vesele Semtamchybka. A vydali se směrem za skupinkou, ke které Honzík patřil.

„Tady je krásná houba, podívej. Taková veselá, barevná...“

„Ale jdi! To je přece muchomůrka, ta se nejí. Musíš hledat takové, které může dát teta do míchanice.“

„Jenomže v tomhle já se nevyznám,“ posmutněl dráček, „a Dubísek se courá bůhvídké.“

„Tak hledej jenom takové, co nemají na spodku klobouku třásničky.“

„Třeba tahle, ta nemá třásničky.“

„Jenomže tahle je nemá, protože už ji napůl sežrali slimáci. Fuj,“ zašklebil se Honzík.

„A co támhleta, nebo támhleta?“

Oba pobíhali po lese a po chvíli do chlapcovy papírové taštičky přibýlo několik hříbků.

„Ty, Semtamchybko,“ ozval se po chvíli Honzík, „nevíš, kde je teta a bratránci?“

Drak se zaposlouchal, ale kolem nich jen šuměly stromy, bzučel

hmyz a jinak bylo ticho.

„To nevím.“

„Že my jsme se ztratili,“ Honzíkův hlas se zachvěl úlekem.

„Žádný strachy,“ uklidňoval ho dráček, „však my se zase najdeme. Až sem jsme šli pořád z kopce, tak to vezmeme opačným směrem a tam je určitě potkáme.“

„Vopravdicky si to myslíš? Fakt tam budou?“ podíval se chlapec nedůvěřivě na svého průvodce.

„No jasně. Já jsem přece v lese jako doma,“ chvástal se Semtamchybka a suverénně vedl malého houbaře dál mezi stromy tam, co mírně stoupal terén.

Když se protahovali hustou smrčinou, začal Honzík protestovat: „Tudy jsme přece vůbec nešli. Neměli bychom se zastavit a počkat, až nás najdou?“

„Pojď ještě kousek,“ nabádal ho Semtamchybka, „někde tu musí být mýtina.“

„A k čemu nám bude?“

„Mohl bych se tam zvětšit a rozhlédnout se, kde vlastně jsme.“

„A co když zabloudíme úplně a už nás nikdy nikdo nenajde?“

„Se mnou nemůžeš zabloudit,“ řekl Semtamchybka, ale už to daleka neznělo tak přesvědčivě jako před chvílí.

„Já mám nápad,“ prohlásil znepokojený Honzík, „budeme po cestě nechávat šipky z větviček a šišek, aby nás dřív našli.“

„Když myslíš, že to pomůže,“ pokrčil rameny dráček.

„Páni, tady je ale hříbků,“ vyjekl najednou chlapec, když odkryl jednu větev. Úplně zapomněl na starosti s blouděním a za chvíli měl taštičku nacpanou houbami.

„Nějak se ochladilo,“ konstatoval Honzík, když se znovu vydali na cestu, „a taky se mi zdá, že se stmívá. Kde je ta tvoje mýtina?“

„Jó, to kdybych věděl,“ vzdychl nešťastně Semtamchybka.

„Tak já zkusím zavolat. Třeba mě někdo uslyší,“ řekl kluk a začal halekat, „tetó, Jirkó, Pavlíků.“ Ale všude bylo jen ticho, nikdo se neozval.

„Já už dál nejdu,“ zasekl se Honzík a posadil se na spadlý kmen, „počkám tady, až mě najdou. Doufám, že tu nejsou vlci.“

„Žádného jsem tu nikdy neviděl,“ odpověděl Semtamchybka a uvelebil se vedle chlapce, „žije tu jen jezevec nebo liška.“

Jak tak vedle sebe seděli a čekali, spadly jim najednou na hlavu dvě šišky.

„Jejda,“ polekal se Honzík a vyskočil. Ale to už ze stromu hupsla dolů veverka Chvostuška a za krkem jí seděl žalud. No jasně, že to nebyl obyčejný žalud. Ten by se v jejím kožíšku přece neudržel. Byl to skřítek Dubísek.

„Najít vás vůbec nebylo snadné,“ prohlásil, „ještě že jste aspoň nechávali ty šipky. To byl prima nápad. Akorát u těch šiškových se Chvostuška vždycky trochu zdržela.“

„A ty víš, kde je moje teta?“

„No jasně,“ zasmál se skřítek, „je to docela blízko. Pojdte za námi.“

A veverka je vedla až k lesní cestě. Kousek za ní konečně uslyšeli hlasy: „Honzó, Honzíků...!“

„Tadý, tady jsem!“ rozzářil se chlapec a pospíchal v ústrety ženě, která ho zoufale hledala.

„No sláva! To jsem ale měla strach,“ objala klučinu tak, že měl Semtamchybka strach, aby ho neudusila. To už se k nim přihnali i bratránci a hned zkoumali, co Honzík nasbíral.

„Jé, našel samý hořčáky,“ ošklíbal se Jirka nad papírovou taškou svého malého bratráčka.

„Ukaž,“ natáhla se teta a vysypala Honzíkovy úlovky do trávy. Začala je spolu s Jirkou a Pavlíkem prohlížet. Nakonec do papírové tašky vrátila jen dva maličké hříbky: „Tyhle jsou v pořádku.“

„Honzík mezitím přešlapoval opodál. Smutně hleděl na vyhozenou hromadu hub a měl slzy na krajíčku.“

„Na, Chvostuško, dones mu to,“ ozvalo se tiše dráčkovi za ocasem. Semtamchybka se ohlédl a uviděl Dubíska, jak na hlavě balancuje s největším hříbem, jaký tu v lese roste. Veverka ho opatrně uchopila do tlapíček, hupla na kmen nad Honzíkovou hlavou, pak na chlapcovo rameno a vzápětí se hřib skutálel chlapci přímo do nastavených rukou.

„Díky,“ zamrkal Honzík a utřel si slzy.

„A co tenhle?“ natáhl ruce a ukázal skřítkův dárek tetě.

„Kdes ho vzal?“ zamračil se Jirka.

„Ukaž,“ usmála se žena, „páni, pravák. Ten je ale parádní. Nikdo z nás nenašel ani větší ani hezčí. Vyhlašuji tě pro dnešek králem houbařů.“

„A králem všech, kdo zabloudí i na vlastním dvorku,“ ušklíbl se bratránek.

„Já bych nezabloudil,“ ohradil se Honzík, „za všechno může ten drak, co tvrdil, že se tu vyzná, a pak se ukázalo, že ne.“

„A taky králem lhářů,“ přisadil si i druhý bratránek.

„Já přece nelžu. Dělal jsem šipky a podle nich nás našel skřítek na hřbetě veverka...“

„Konečně vím, proč ti říkají velký vypravěč,“ zasmála se teta a laskavě Honzíkovi rozčuchala vlasy.